

Sygn. akt VIII C 433/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 21 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: P. N. S. F. I. Z. z siedzibą we W.

przeciwko M. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 18 lutego 2013 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa P. N. S. F. I. Z. z siedzibą we W.domagała się zasądzenia od pozwanego M. N.kwoty 9.658,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, iż pozwany oraz (...) S.A. zawarli w dniu 19 czerwca 2000 r. umowę bankową o numerze 206-114/60- (...) -00/503/WR1, na podstawie której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Jako że pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania, niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wobec nieuregulowania zaległości, wierzytelność przysługująca (...) S.A. została zbyta na rzecz strony powodowej. Obecnie zadłużenie pozwanego sięgało kwoty 9.658,02 zł, w tym należność główna 2.560,71 zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 7.097,31 zł. Mimo wezwania pozwanego do zapłaty, należność nie została uregulowana.

Postanowieniem z dnia 12 marca 2013 r. na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. sprawa została przekazana do rozpoznania tut. Sądowi jako Sądowi właściwości ogólnej (k. 6).

Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2014 r. pozwany przyznał, że przed wszczęciem procesu nie zwracał się do banku o rozłożenie należności na raty należności wynikającej z umowy kredytowej. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (k.54).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. N. zawarł z (...) S.A. w dniu 19 czerwca 2000 r. umowę bankową o numerze 206-114/60- (...) -00/503/WR1, na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie.

bezsporne

W dniu 26 maja 2009 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła ze stroną powodową P. N. S. F. I. Z. z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności przysługujących Bankowi.

Dowód: -umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 26.05.2009 r., k. 21-35;

Z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 18 lutego 2013 r. wynikało, że wysokość zobowiązania pozwanego wynosiła łącznie 9.658,02 zł, z czego kwota 2.560,71 zł stanowiła należność główną, kwota 7.097,31 zł – odsetki.

Dowód: -wyciąg z ksiąg rachunkowych, k. 19-20.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było nieuzasadnione i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa P. N. S. F. I. Z. z siedzibą we W. opierała swoje roszczenie na treści przedłożonej umowy cesji wierzytelności z dnia 26 maja 2009 r. zawartej z (...) S.A. w W. oraz na treści wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 18 lutego 2013 r. obrazującego wysokość zadłużenia pozwanego M. N.. Roszczenie wywodzone było z umowy bankowej zawartej w ramach działalności gospodarczej banku w roku 2000.

Pozwany kwestionował zgłoszone żądanie zarzucając, iż strona powodowa nie przedłożyła umowy bankowej, na którą się powoływała w powyższych dokumentach. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia. Ten ostatni zarzut skutkować musiał oddaleniem pozwu.

Z treści art. 118 k.c. wynika, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Również termin przedawnienia roszczeń banku, jako podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, wynosi 3 lata (por. wyrok SN z 10.10.2003 r., II CK 113/2002, OSP 2004/11 poz. 141).

Należy również podkreślić, iż strona powodowa, w wyniku cesji wierzytelności, wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki zbywcy (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., zaś dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 k.c.), dotyczy to również zarzutu przedawnienia.

Z treści zaś art. 123 § 1 k.c. wynika, iż bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przez wszczęcie mediacji. Strona powodowa w toku postępowania nie wskazała żadnego zdarzenia, które w świetle art. 123 § 1 k.c. skutecznie przerwałoby bieg przedawnienia roszczenia, w szczególności zaś nie wykazała, ażeby Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego prowadzone byłoby przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które mogłoby przerwać bieg terminu przedawnienia.

Należy ponadto wskazać, iż od chwili zawarcia umowy bankowej jak i od chwili cesji wierzytelności w 2009 r. obejmującej określone jako wymagalne roszczenie, do dnia wniesienia pozwu, tj. do dnia 18 lutego 2013 r., upłynął termin trzyletni. Także ta należność stała się wymagalna znaczenie wcześniej niż 3 lata przed wniesieniem pozwu, w związku z czym podniesienie zarzutu przedawnienia przez pozwanego musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Jedynie na marginesie należało wskazać, że nawet w sytuacji nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia powództwo nie zasługiwałoby na uwzględnienie z uwagi na jego nieudowodnienie. Wobec podniesionych na rozprawie zarzutów, na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia (art.

6 k.c.) oraz obowiązek przedkładania stosownych dowodów na powyższe okoliczności (art. 232 k.p.c.). Obowiązkom tym strona powodowa, zdaniem Sądu, nie sprostała. Nie przedłożyła bowiem żadnych dokumentów, w szczególności zaś umowy bankowej, które wskazywałyby nie tylko na fakt związania pozwanego i (...) S.A. stosunkiem umownym, czemu pozwany zaprzeczał, ale również sposób naliczenia dochodzonych należności, w szczególności zaś wysokość, okresy oraz kwoty od których naliczyła odsetki i należności uboczne. Mając zatem na uwadze charakter podniesionych zarzutów, jak również fakt, iż ani umowa cesji, ani wyciąg z ksiąg rachunkowych informacji takich nie zawierał, roszczenie to należało uznać za nieudowodnione. Przy treści zarzutów zgłaszanych przez pozwanego, obowiązkiem strony powodowej było zaś przedłożenie nie tylko wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu i umowy cesji, stanowiących dowód na okoliczność nabycia wierzytelności, ale także dokumentów wykazujących, iż wierzytelność ta w ogóle powstała po stronie zbywcy.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.